

Sneller wellicht, maar mooier kan het niet!

Op de beestenmarkt mogen we stoppen met trappen. Het einde van een lange tocht, van een mooi avontuur. De finish. Verrast door alle bloemen, ouders, vrienden, onbekenden zelfs. Zo vult de leegte snel aan. De motoren druppelen ook binnen nu. Die waren in Rotterdam achter de Maas blijven steken, en zijn aan de overkant niet meer teruggevonden. Ze scharen zich tussen de al aanwezige volgploeg. Het feest is compleet. Finishen zonder het hele team zou onmogelijk zijn geweest.

Even terug naar een etentje in het Pakhuis in Delft. Een reünie. Judith zit al aan tafel. Sten zou wat later komen. Wij schuiven aan. "Dat is alweer lang geleden!". En al de herinneringen van de tocht der tochten komen los. In 17 uur 52 van Parijs naar Delft, met ongelofelijk veel geluk bij de veerponten in Breskens en Rozenburg, met de leuke band en de slagbomen. De verbazing over alle toevalligheden wordt nogmaals uitgesproken. Judith vraagt met uitdagend ongeloof wanneer de volgende keer is. Onverwacht blijkt het antwoord al klaar te liggen: Het plan is er zelfs al, alleen de uitvoering... daar zoeken we nog iemand voor. "Wat doe je deze zomer?"

In diezelfde nacht ontmoeten we Marion die net haar studievereniging aan het begraven is. Naast materiaalkundige ook Mina. Een Mina uit de stichting Mina, Mina en Mina evenals Judith. De vergadering komt op de agenda en onder wat gematigder alcoholisch gebruik komen daar ook de eerste stappen richting een uitvoering van een alsmaar groeiend plan van de grond.

De bus achter de Audi, de Audi aanwijzing van Maxima: "Kier nu om, maar niet te snel...anders word ik miesellijk". Een kaart op schoot blijkt niet overbodig. De heenreis naar Parijs starten we op de drukste dag van het jaar. Hoewel we op de fietsroute geen file zijn tegengekomen, geraken we de eerste dag slechts tot Antwerpen. Via de kasseien de haven door lijkt niet de beste optie. Besluiten nog wat kilometers terug te gaan om de tent op te zetten om het de dag daarop nog een keer te proberen.

"Jullie zijn ook Nederlanders?!" Wonder boven

wonder zo lijkt het, treffen we net over de grens op de camping in Gooreind twee gepensioneerde landgenoten. Na enige aarzeling nodigen ze ons gastvrij uit hun uitzicht tot het meertje te blokkeren. De Hollandse koffie besluit de eerste dag. De daaropvolgende zou op de camping Bois de Boulogne zijn, alwaar Conny, Rob en Jan ons opwachten. Wanneer de tenten staan zijn we weer thuis: Thuis in Parijs.

Elf juli staat de wekker om half twee. 's Nachts half twee. Iedereen loopt door elkaar, zij het in gestructureerde paden. Het lijkt het beste je nu even met jezelf bezig te houden. Rust inpakken nu 't nog kan. Marion zorgt voor het bordje pasta, en beter nog, een kopje koffie. Het lijkt zover. Tijd om te gaan. De ligfietsstandem rolt de weg op. Jan begeleid met de motor het eerste stuk. We spreken met de rest af onder de Eiffeltoren en verlaten de camping. De route kunnen we dromen. Toch is het 's nachts wat eigenaardiger, vooral op zo'n fiets. Vreemd ook om naar de start te

fietsen, om vervolgens nog eens 480 kilometer hetzelfde te doen. Via Palais de Congres rijden we langs de Arc de Triomphe op de Seine af. Aan de overkant staat ons een lange tocht te wachten. De militairen lachen we vriendelijk toe, zij ons wat minder enthousiast, de clochard schudden we af tot een schim op de startfoto. Het konvooi sluit zich spoedig aan. Daar staan we dan: René, Rob en Jan op de motor, Conny achterop. Marion en Martijn in de blauwe Audi, Judith en Okke in de bus. Niets wat ons meer kan stoppen! Horloges op 00:00:00. Go!!

De eerste 100 meter vliegen we. Wij kennen geen pijn. Ons krijgen ze niet klein. Op meter 110 herinneren de benen aan de dag van gister: De éérste en laatste training en tegelijkertijd test op de ligfiets reden we om de paardenrenbaan. Evenzeer verbaasd over het in één stuk blijven van de ligfiets waren we geschokt over het ophopend zuur in de benen. "Ja, je kan heel hard", maar vooral: "Je kan ook heel erg kapot". Wellicht was de planning niet helemaal ideaal: twee dagen voor de race voor het eerst een ligfiets bestijgen. De vraag waar het nou eigenlijk echt om draait wordt relevant. Is het de snelste tijd? Of gaat het om de mooiste tijd? Het besluit volgt na enige aarzeling: De steden – Parijs uit, Delft in - doen de op de ligfiets. Alleen al omdat het ontzettend leuk is om erop te fietsen en om de reacties te zien. Het stuk ertussen rijden we op de racetandem. De kilometers moeten gemaakt. Deze fiets kennen we goed.

Weer terug over de Seine; Dóór de stoplichten deze keer, weer naar de Arc, nu op de kopse kant van het bouwwerk de afslag. "Rood... .. Groen!", "Hobbel", "Rood, ... Gaan!", "Ik wil naar links! kan dat nu?", "Hobbel!", "komt een bocht naar links... ja", "Nog 50 klimmen...". We rijden weliswaar door een stil Parijs maar het geratel van de ketting en de suizende wind maken de nodige communicatie lastig.

Achteruitkijkend zie je het konvooi zich een weg banen achter ons, het werk dat de volgploeg verricht is minstens zo zwaar. Conny legt bewijsmateriaal vast vanaf Rob's motor. Ondanks dat dit nog tot test kilometers van de ligfiets gerekend mogen worden voelt het veilig aan... Porte de la Vilette onder... ketting eraf... ketting erop... de stad uit... het donker in.

Stop 1: Vaudherland: De wissel

Het zuur zit er inderdaad goed in, en de klim vertoont nog een hobbel. Het klimmen op een ligfiets is inderdaad niet ideaal. Achterwaarts oriënteren is ook lastig. Stomweg omdat je niet aanziet komen wat er komen gaat. Sommige dingen zie je figuurlijk ook niet aankomen: We volgen de motoren de afrit af. Dit moet de wissel zijn, meld ik Daan. We rijden nu dwars op de route... toch? Dat zijn dus extra kilometers? Dat is pas echt zuur! Recht naar 't Oosten. Het duurt en duurt. Dan toch eindelijk de bus. En de gele tandem. Voor de benen een ware verlossing. Het gevoel is dubbel helaas. De verlossing voor de benen wordt gecompenseerd met wat extra kilometers die we terug moeten fietsen naar de N17. TomTom wordt vanaf nu de mond gesnoerd. Excuses aan Maxima. De kaart mag zijn nut bewijzen.

De eerste bidon drinken we leeg, de volgende bleek al een aantal weken op de fiets te zitten en proesten we uit. Via René vult Martijn in de auto de bidons met verse sap. "Jullie moeten wel

genoeg drinken" echoot Judith in mijn hoofd. We doen ons best. Rob blijkt een koning voor de spirit. Geen moment laat hij onbenut om ons een hart onder de riem te steken vanaf de motor of langs de kant.

Op km 140 herinnert Marion ons aan de opkomende zon. We zien hem nog net achter de stapelende wolken schuiven. Deze dreigen hun werk te gaan doen, zoals voorspeld. Wanneer is de vraag. De gedachte "als het maar niet vóór de stop gaat regenen" doet herinneren aan het Noorse avontuur, alwaar een natte stop tot nare verkoeling bleek te leiden. "Daar is de bus!"

De echte stop 1: Nurlu (op 150 km)

Een grote vlam op het wegdek. Geen nood. Het ontbijt is warm. Na het plassen achter een zijl, nemen we plaats op de roze regisseursstoeltjes. De regie echter, ligt bij Judith: Pasta wordt vriendelijk geserveerd; Redbull onder iets meer dwang, glaasje melk als troost. Bij vertrek nog overleg met de wandelende apotheek; De knie heeft het er maar moeilijk mee. Naar mijn mening te vroeg om heel gerust weer mee de fiets op te stappen. Een ontstekingsremmer besluit de goddelijke 10 minuten rust.

In het vooruitzicht opeens een man in géél hesje, met motor bij zich. Hmm... Toch geen politie? We passeren hem, maar spoedig haalt hij ons bij. Jan gaat naast hem rijden. We vertrouwen er maar op dat Jan dit wel netjes weet op te lossen. Maar ze rijden nu wel heel lang zij aan zij. "Ahh... dit is de Jack!" het laatst overgebleven vraagteken in het verhaal krijgt een gezicht.

Stop 2: Leerbeek (nog 170 km)

Leerbeek komt later dan gehoopt; net iets verder dan je denkt aan te kunnen. Precies goed gepland dus. Ballonnen verraden de bus. In de zijstraat naar de kerk staan ze! Een heuse wc hebben ze zelfs geregeld; Opgelucht terug naar de bus lopend vallen er nu druppels uit de lucht. Het zou onze volgploeg niet zijn als ze daar geen rekening meegehouden hadden. Het oranje zijl siert de oostflank van de bus. We kruipen eronder. De couscous smaakt, de soep overtreft. Het nieuws dat Antwerpen slechts 70 kilometer is zorgt voor opluchting, nog meer bijna dan de wc. Ook de gedachte dat de heuvels afvlakken werkt geruststellend. We gaan met verse moet door: "Vanaf Antwerpen is het nog maar 100! En dat kunnen we."

Conny als waakhond schuinachter. Haar vriendelijke glimlach voorspelt dat het goed komt. Zelf die lach of gedachte opwekken kost meer en meer moeite. Van stop naar stop.

Stop 3: Antwerpen (nog 100 km)

De fietserstunnel onder de Schelde leidt ons tot de warme koffie. De laatste stop, de laatste happen en weg zijn we. De boulevard weer op. Nu volgt het moeilijke parcours. Gelukkig is er Jan die de weg weet, maar waar is Jan, waar is iedereen? Via de laan met de bomen, links, rechts, fietsen we de dikke rode weg op. Nog steeds geen hesjes oranje of geel. De busbaan op, geen bus te zien. Blij de route daags terug een keer gereden te hebben. Rechts richting Kapellen. Onder de snelweg door. Blik weer achterom: Geen motor nog. Toch de kaart er maar bij dan. Ik blader van Parijs direct naar Antwerpen. "Kapellen, Putte, Huijbergen, vanaf daar wordt het prutsen", roep ik naar Daan, maar eerder al gaat het mis. De laatste kilometers België slaan venijnig toe. We missen het bordje Putte en slaan de weg naar – zo blijkt later – Kalmthout in. Gelukkig weet een wandelaar ons daar bij vragen van te overtuigen, en daar is de keuze: Doorfietsen en later weer de route op, of terug en zo snel mogelijk naar de route om de kans op hervonden worden te vergroten. De keus is snel gemaakt en we keren om. In Putte zien we René. De opluchting. Maar lot wil dat ook hij de rest én de weg kwijt is. Daar dan... een toeterende Audi; Marion uit het raam. Conny ernaast. Nu komt het goed. Gezamenlijk vinden we de weg. We vinden zelfs de andere motoren terug; Of zij ons. Uit een zijstraatje in een woonwijkje duiken ze op. De rust keert weer terug, het onbehaaglijke gevoel ebt weg. Samen uit, samen naar huis.

In de polders van de Hoekse Waard is het echt zwaar; de laatste Sultana's, Chocotof's en gedroogde abrikozen bewijzen hun dienst. In de verte doemt de skyline van de laatste lastige stuk op: Rotterdam. De eerste fans hangen met toeter uit een auto, de helden.

Rotterdam is geoefend in de regen en in de nacht; nog één keer, maar nu in totale vermoeidheid. De fietserstunnel geklokt op twee keer een roltrap van 1 minuut 10. De overweging toen om dan maar de Erasmusbrug te nemen is gelukkig verworpen zo blijkt nu. De leegte is overal. Suiker is het enige dat helpt. En die roltrap biedt een tijdelijke uitkomst.

Leeg zijn is een naar gevoel. Het is fijn jezelf tot op dat niveau te kennen, maar als 't moment daar is, is het vechten. Eén minuut 10 verder en we zijn beneden. Aan het eind van de tunnel weer die dikke minuut omhoog. De motors te snel af maar het laatste stuk kunnen we dromen. Het is wel een droom waarbij je jezelf niet hoeft te knijpen om wakker te blijven. De openstaande brug wordt

ontweken, en via Delftshaven, en Spaansepolder stoempen we over de Schie naar de fietswissel toe. Scherp naar rechts brug af, en daar staat hij weer: het viereneenhalf meter lange monster.

De laatste kilometers naar de Beestenmarkt

Bij de eerste trappen volgt direct de pijn die we aan de rand van Parijs voelde. De verzuring stilt de honger. Er schiet iets de bosjes in, het lijkt van de fiets te komen. Het was wit. Er is maar een conclusie mogelijk; dat moet de kettinggeleider zijn geweest.

"Kruithuisweg!" hoor ik van voren komen "Ahh..!" O, die hobbels na de Sebastiaansbrug; de laatste meters gonst er maar één gedachte: Laat die ketting er hier niet af stuiten.

Was het in Oslo de zon die ons op de streep verraste, is het in Delft een hartverwarmende mensenmassa. Iedereen is er! De champagne popt open en tijdsklok stopt bij 16:58. Een uur van ons persoonlijk record af. Sneller kan wellicht, maar mooier kan het niet!

Inmiddels rennen de benen weer nietsvermoedend trappen op en af; ze lijken zich weinig te herinneren van woensdag; de geest des te meer! De beduusdheid van de dag erna lijkt te zijn overgegaan in een bijzondere trots. Dit is echt de eerste keer dat ik bij mezelf denk "...tja..sneller kan het wellicht..maar mooier?" Ik vraag het me af... Ik vind het echt uniek te zien dat zoveel mensen in hun vrije tijd - of sterker nog, in hun opgenomen vakantiedagen - uit enthousiasme mee werken aan deze rare fietstocht. Jullie hebben er echt een mooie tijd van gemaakt! Letterlijk en figuurlijk.

22 juni 2007

Anke Kempen

met bijdrage van Daan Tenwolde

Voor het mogelijk maken van deze tocht danken wij voor hun actieve bijdrage:

Judith Bos (organisatie en teamleider volgploeg)

Conny de Vugt (camerawerk en motorbegeleiding)

Jack (motorbegeleiding)

Jan Nieuwstraten (motorbegeleiding)

Rob Analbers (motorbegeleiding)

René Bruggemann (motorbegeleiding)

Marion van den Hoogen (volgploeg auto, auto)

Martijn Haans (volgploeg auto)

Okke Bronkhorst (volgploeg auto)

Juliette Ernst en Jeroen van der Meijden van WaanzinnigReclame.nl (sticker)

Kasper Snijder van Infinious (bijdrage lichtandem)

Quirine van Wieringen (opdehoogtehoudservice)